

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie J. C.

przeciwko M. Spółdzielni Mieszkaniowo Lokatorsko-Własnościowej R. w P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 lutego 2010 r.,

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 22 sierpnia 2007 r.,

**odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego orzeczenia.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie J. C. przeciwko M. Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej [...] o zapłatę, wyrokiem z 22 sierpnia 2007 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z 21 marca 2007 r. w punkcie I i oddalił powództwo; zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3 i zasądził od powoda na rzecz pozwanej 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; oddalił apelację powoda, zasądził od powoda na rzecz pozwanej 30 zł zwrotu kosztów sądowych oraz 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego zarzucono temu wyrokowi rażące naruszenie prawa materialnego, to jest art. 6 k.c. art. 87 § 1 pkt 3 k.p., art. 92 § 1 k.p., art. 171 § 1 k.p. art. 7 Konstytucji RP, art. 32 Konstytucji RP, art. 66 § 1 Konstytucji RP, art. 67 § 1 Konstytucji RP, art. 233 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c.

W skardze podniesiono, że zaskarżony wyrok pozbawia powoda możliwości uzyskania rekompensaty finansowej za niesłuszne pozbawienie go przez pozwaną wynagrodzenia za pracę świadczoną w okresie od 1 do 5 października 2003 r., wynagrodzenia za chorobowe za okres od 6 października do 4 listopada 2003 r. oraz ekwiwalentu za urlop. Powyższe orzeczenie spowodowało znaczny uszczerbek w majątku powoda.

Wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe. Zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, przysługuje również w przypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, mimo że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Zdaniem skarżącego w niniejszym przypadku faktem bezspornym jest, że prawa i wolności powoda zostały naruszone w sposób bezpośredni oraz rażący, przez co nie jest możliwe zbagatelizowanie przez wymiar sprawiedliwości tej sytuacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje artykuł 424¹ § 2 k.p.c., który stanowi, że w wyjątkowych wypadkach, gdy

niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga przysługuje także od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie wydanego przez sąd pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

W przedmiotowej skardze nie wypełniono warunku wykazania niemożności wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Trzeba pamiętać, że zgodnie z komentowanym przepisem skarżący musi „wykazać”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić. Oznacza to przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. W przedmiotowej skardze wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 10.098,67 zł, tak więc skarga kasacyjna była dopuszczalna, jednak nie została złożona.

Wnoszący skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powołuje jako podstawę jej wniesienia art. 424¹ § 2 k.p.c., który zwalnia stronę z obowiązku wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe, jednak w tym przypadku brakuje wyjątkowego wypadku uzasadniającego wniesienie skargi. Autor skargi nie podjął żadnej próby wykazania, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, a tylko wówczas powołanie się na art. 424¹ § 2 k.p.c. jest uprawnione.

Tym samym skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem została odrzucona w oparciu o art. 424⁸ § 2 k.p.c.